

1

Před půl rokem mi kdosi řekl, že někdo z mého okolí si přeje, abych umřela. Potkaly jsme se v letadle z Nového Dillí do Madridu. Špatně viděla, a tak mě požádala, abych jí přečetla menu a ukázala, kde jsou toalety. „Zase jsem ztratila ty zatracené brýle,“ řekla s hlavou zabořenou do velké bílé tašky. Kvůli své váze, sto kilo a chloupek, musí cestovat obchodní třídou. Organizátorům kongresu, kterého se účastnila, se navýšení výdajů nezamlouvalo, ale co má dělat, do sedadla turistické třídy se prostě nevejde. Pousmála jsem se a nic neříkala, protože nechat se zatáhnout do desetihodinového rozhovoru bylo to poslední, co jsem si v tu chvíli přála. Na klín jsem si rozložila časopis a s čelem přilepeným na okénko jsem koukala ven. Nebe bylo bez mráček, jen sem tam nějaký malý a ztracený, úplně osamělý. Úžasný pocit po tolika dnech přehlídek, nervů, převlékání, píchanců od špendlíků, tun make-upu, metrových umělých řas a až příliš kreativních účesů. Modelingová agentura, pro kterou jsem pracovala, mě požádala, abych

předváděla v Novém Dillí pro jednu indickou firmu a zúčastnila se oslav v paláci podnikatele Karima a jeho ženy Sharubi, jejíž drobné tělo bylo vždy zahaleno hedvábím a paže od zápěstí až po lokty obtěžkány zlatem. A teď, konečně, volno a svoboda.

Sundala jsem si boty a nohou je zasunula pod sedadlo přede mnou. Nechtěla jsem, aby mě někdo rušil, proto jsem si vybrala místo u okénka. Nebude to však tak jednoduché. Cítila jsem ve vlasech kradmé pohledy své spolucestujících. Jednou se budu muset otočit a čelit její chuti si povídat. Koutkem oka jsem zahlédla, jak mává na letušku a žádá ji o gin s plátkem okurky, pepřem a kapkou toniku. Zjevně se na něj velmi těšila. Chvilí bylo slyšet jen kostky ledu dopadající na dno plastového kelímku a na ně narážející gin. Zatím jsme stoupali nad obrovské chuchvalce mraků zakrývající hory a domy, řeky, lidi a zvířata jako bavlněná deka. Těžko říct, kde zrovna jsme.

„Přidáte se?“ řekla, zvedajíc kelímeček rukou plnou prstenů. Jeden měl podobu tyrkysové lebky, druhý výra, třetí růže ze zlata, další vypadal jako podivná okřídlená bytost a některé z nich se jí zarývaly do masa.

Jelikož jsme měli zanedlouho večeřet, souhlasila jsem a rozhodla se pro sklenku šampaňského. Opravdu mi udělalo dobře, uvolnila jsem se. Nad vším, co se dělo kolem, jsem konečně mávla rukou a nechala věci plynout. Objednala jsem si ještě sklenku a má sousedka další gin, tentokrát bez toniku. Vypadala, že už je jí také všechno jedno. Nos, brada i pěšinka se jí leskly. Potila se úplně všude. Vlasy měla nabarvené na mahagon

šileným způsobem, někde tmavší, jinde světlejší, prostě hrůza. Její bledě modré oči byly téměř průsvitné, jako by jim chybělo pár vrstev nátěru.

V duchu jsem se ptala, na jakém kongresu asi byla. Určitě bude profesorka, možná spisovatelka. Pusu jsem ale otevřela jen proto, abych upila další doušek. Zhluboka si povzdechla a opět se ke mně s jistým úsilím otočila. Sdělila mi, že trpí krátkozrakostí, vetchozrakostí a astigmatismem, a že mě, naneštěstí, bez těch zatracených brýlí nevidí dobře, ale že všechny ostatní smysly jí zrak vynahrazují. Jestli se v budoucnu potkáme, pozná mě prý po hlase, podle tepla, vibrací a energie, kterou vyzařuje mé tělo. Podle čehosi jemnějšího a přesnějšího, než jsou mé fyzické rysy.

„A jak to dokážete?“ zeptala jsem se, dosud přesvědčená o tom, že jediné, co na mně vyniká, je velikost třicet šest, výška sto sedmdesát osm, dokonalá postava a obličej, který zdárně čelí objektivu i ze vzdálenosti deseti centimetrů. Vlastnosti, které ve skutečnosti nikdo neocení.

„Cítím to,“ řekla, „může to cítit každý, kdo se nenechá ošálit tím, co vidí.“

Abych ji neuvedla do rozpaků, raději jsem se neptala, jaké vlny k ní přicházejí od modelky, která prodává svůj styl a vizáž a není žádná filozofka, vědkyně ani někdo, kdo tráví dny přemýšlením. Já jsem ji vnímala jako sopečnou lávu, pomalu se roztékající do všech koutů sedadla, pozvolna pokrývající podlahu, vzlínající stěnami letadla a splývající se vším okolo.

„Jmenuji se Viviana,“ řekla.

Měla velmi příjemný hlas, laskavý, hedvábný a smyslný. Oblečená byla v kalhotách, dlouhé bavlněné indické haleně a bílých botách. Ty si nesundala, aby jí nenatekly nohy. Měla od začátku nohu přes nohu a sotva se hnula, pohybovala jen hlavou a rukama. Jednu ruku natáhla ke mně a mezi dvěma tlustými prsty, jedním s tyrkysovou lebkou a druhým s podivnou věcí s křídly, promnula pramen mých vlasů.

„Jak jemné,“ řekla a přiblížila svou krátkozrakost o pár centimetrů blíž. „Jaké máte oči?“

„Světle hnědé.“

„Určitě jsou moc pěkné,“ poznamenala.

Na to nebylo co odpovědět. Neměla jsem proč jí komplement oplácet, neměla jsem důvod jí lhát.

„Jmenuji se Patricia,“ řekla jsem se svou čtvrtou nebo pátou sklenkou šampaňského v ruce.

„Patricia,“ opakovala si pro sebe se svou čtvrtou nebo pátou sklenkou ginu.

Servírovali nám salát, jehněčí na kari, rýži basmati, sladký nákyp, dezert, šálek na kávu nebo čaj, skleničku a příbor, což všechno zabralo přes půl stolku. Snědla jsem to a nemyslela na kalorie ani na výbornou chuť. Byl to instinktivní akt, kdy přežití závisí na obsahu plastického tácku. Viviana naopak neochutnala ani kousíček. Spíš rozpárala, než otevřela, průhledný sáček s vidličkami, lžícemi a noži a poté, co je rozsypala po stole, povzdychla si tak mocně, že bezpochyby rozpohybovala vzduch v celém letadle, a bez mrknutí zírala na opěradlo sedadla před sebou, jako by viděla víc než jen šedou látku.

Zatímco jsem pila čaj, hlodal mi v hlavě profesní červík. Už jsem se chystala Vivianě doporučit, aby vyměnila bílou barvu oblečení za černou. Ubrala by jí dobrých pět kilo, zvýraznila její vlasy a oči a celkově by vypadala mnohem elegantněji. Naštěstí zůstalo u pouhé myšlenky, protože v tu chvíli letuška začala sbírat tácky, rozvířujíc každým pohybem nějaký mně neznámý orientální parfém. Viviana si objednala další gin a já jsem jí pomohla sklopit sedadlo, až bylo téměř vodorovné. Vypadala jako sněhulák povalený větrem. Se svým sedadlem jsem provedla totéž a lehla si tváří k okénku. Venku ještě bylo světlo, ve kterém jsme se jako zázrakem vznášeli. Občas se mraky rozestoupily a odhalily zmrzlé štíty temných hor. Lepší nevidět.

Stáhla jsem roletku, protože letadlo se pozvolna změnilo v oázu klidu tonoucí v pološeru. Použila jsem všechny pomůcky z igelitky letecké společnosti: masku na spaní, deku a tampóny do uší, uložila se ke spánku a myslela na Elíasova objetí, na to, jak mi vedl ruku, když mě učil malovat, jak se opíral o umyvadlo při raním holení, polonahý, jen v košili a trenýrkách, nebo nahý. Možná byl hubený až moc, hubené nohy, ruce. Nerad cvičil, nerad ztrácel čas péčí o tělo. Já ho ztrácela dost za nás oba. Jeho nedokonalosti mu nevadily, neschovával je a ani se je skrývat nesnažil. Tělo mu sloužilo pro společné chvílky na pohovce, ve sprše, u zdi a k objímání na osušce u bazénu. Naše oblíbená místa. Na ničem jiném nezáleželo. Proto se mu nikdo nevyrovnal. Byl to jediný chlap, který se mi opravdu líbil, bez pochybností a bez jakýchkoliv výhrad. Usínala jsem

s myšlenkou na něj a na to, jak málo by stačilo, abychom se nepoznali a já nebyla šťastná.

Ani nevím, kolik času od té chvíle uběhlo, hodiny se scvrkly na minuty jako vlněný svetr v sušičce. Pak se rozsvítila světla, cestující se začali protahovat a vycházet do uličky. Někteří v teplákách a tričkách na doma, do kterých se převlékli, jen co jsme dosáhli cestovní rychlosti. Naproti tomu já, ať už měla být cesta jakkoliv nepohodlná a dlouhá, jsem se oblékla stejně jako vždy. Džínsy, halenka z černého hedvábí a boty na dvaceticentimetrovém podpatku – hit nejnovější kolekce, na které jsem zrovna pracovala – které se mi teď válely u nohou navlečených v ponožkách letecké společnosti. Roletky se začaly zvedat a dovnitř proniklo světání. Spočetla jsem si, že nejspíš budu muset Vivianu přeskočit, abych se dostala do koupelny. Chtěla jsem se opláchnout, než budou podávat snídani.

Zvládla jsem to s obrovskými obtížemi, kdy jsem musela roztáhnout nohy, jak jen to šlo, abych překonala tělo, které vypadalo, že má snad uvnitř orgány dvojmo. Byla jsem první, kdo začal s ospalou ranní hygienou, takže jsem nemusela čekat celou věčnost, než se uvolní toalety. Sepnula jsem si vlasy jehlicí a za pět minut jsem vypadala jako nová. Jestli mi moje povolání něco přineslo, pak jednoznačně to, že jsem se naučila být rychlá a přesná, nalíčit se a upravit, aniž jsem potřebovala zrcadlo.

Když jsem se vracela, Viviana zrovna bojovala s opěrkou, aby si sedadlo vrátila do svislé polohy. Upřeně na mě hleděla, jako by se na mě pozvolna rozpomínala.

„Už dlouho jsem se tak dobře nevypala,“ řekla a upravila si vlasy.

Přiblížila si malinkaté hodinky, které se jí nořily do zápěstí, k očím a informovala mě, že za pár hodin budeme mít mezipřistání v Curychu. Pak se s výdechem předklonila pro svou velkou bílou tašku, otevřela ji a znovu prohledávala její obsah. Zevnitř se ozývaly zvuky, jako by tam žili lidé a zvířata.

„No nic, jednoznačně jsem si ty brýle zapoměla v hotelu.“

A najednou, jako by její slova uvolnila jakýsi druh energie, začalo letadlo stoupat, klesat a kymáčet se ze strany na stranu. Servírovací vozíček se snídání se rozprsknul přes celou chodbičku a letušky se bleskově zabořily do svých sedadel a zapínaly si bezpečnostní pásy, očividně rozrušené. Jejich dřív usměvavé tváře zvažněly. Snídaňový vozík drnčel kdesi v hlubinách letadla a kapitán žádal o klid a abychom neopouštěli svá místa. Jenže nějaká žena už to napětí nemohla snést a začala za našimi zády vzlykat. Viviana mě chytila za ruku. Naše tři letušky se také vzájemně držely, což nevypadalo jako dobré znamení.

„Bojím se létání,“ řekla Viviana, „proto tak nasávám.“

Lehce jsem jí stiskla ruku, abych jí dodala odvahy. Obě jsme se dívaly přímo před sebe na šedá opěradla, zatímco naše těla se zmítala nad rozeklanými vrcholky hor ukrytými v oblacích.

„Prolétáme bouří, zachovejte klid,“ ozval se pilotův hlas ve chvíli, kdy pláč ženy za námi nabíral na

intenzitě. Štkala pořád víc, víc a víc a každý z nás za ní čas od času otočil hlavu, aby zapomněl na vlastní strach. Byla naprosto bez sebe.

„Chudák ženská,“ řekla Viviana, „potřebuje si ulevit. Už dlouho nese příliš těžké břímě. Cítit všemi svými smysly, že ztroskotáme, je příležitost ty smutné demony, které v sobě nosí, vyhnat.“

Viviana byla určitě psycholožka a jela z nějakého odborného kongresu. Ale na otázky teď nebyla ta pravá chvíle. Zdálo se nanejvýš pravděpodobné, že prožíváme poslední minuty našeho života. Velmi jsem litovala, že mají být tak tragické a že už mám opustit tento svět. Řadu lidí život bolí, ale já jsem vždycky, opravdu vždycky měla svůj život ráda a stejně jako ta zoufalá žena čtyři sedadla za mnou jsem nesnesla pomyšlení, že umřu. Bylo nemožné, strašné, vymykající se jakékoliv logice, že už nikdy nevidím Eliase, nedostanu se domů, že zítra ráno řeknou mé masérce, jak se mé tělo roztříštilo o tvrdou a studenou zem, na místě, které by v mapě člověk jen těžko našel, a že bych se měla vrátit v černém pytli. Cítila jsem osamělost z velké prázdnoty, která mě brzy pohltí, a zamrazilo mě. Doteď mě ani nenapadlo napsat závěť a nezaplatila jsem účet za čistírnu, už několik měsíců jsem neviděla svoje rodiče a nepoděkovala jsem Daniele, naší hospodyni, za skleník, který nechala postavit na zahradě. A k mé smůle se taky uvolní cesta nějaké nové modelce, která mě nahradí a bude zářit na stránkách Elle.

Zažívala jsem chvíle černých myšlenek, víc než černých, pokud taková ještě temnější barva vůbec existuje.

Když tu se na mě otočila Viviana s vypoulenýma očima, jak se snažila co nejpřesněji pojmout poslední obraz tohoto světa, a chytila mě i za druhou ruku. Ruce jí tepaly, potily se, byly drsné. Určitě potřebovala na poslední cestě cítit teplo jiného člověka. Já také. Letadlo bylo zcela ztraceno ve sněhové bouři. Cestující s nešťastnými démony křičela a muž na sedadle za námi se modlil. A uprostřed toho neštěstí a tragédie, která se nad námi rozprostírala, byly Vivianiny ruce to jediné, co jsem cítila. Mezi našimi propletenými prsty vystupovaly její prsteny a leskly se. Čelo, ze kterého jí kapal pot, se také lesklo.

„Dobře mě poslouchej,“ řekla a stiskla mi ruce o něco víc. „Prostě někdo, je někdo,“ najednou zavřela oči, jako by obrátila pohled do sebe, „kdo si přeje, abys umřela. Cítím to velice silně, jako kdyby to bylo hluboko v srdci té osoby, ale ne v její mysli, protože nevím, kdo to je ani proč si přeje tvé neštěstí.“

Ničemu jsem nerozuměla. Zeptala jsem se, proč mi říká takovou věc zrovna teď, těsně před tím, než se naše letadlo zřítí.

„Nerozumíš mi, to je normální,“ řekla, „ještě nejsi připravená.“

Na vteřinu nastalo ticho. Každou chvíli se nad našimi hlavami otevrou schránky se zavazadly. Letušky sedící před námi poblíž toalet na nás upíraly své vyděšené oči, ale neviděly nás.

„Stejně se teď zabijeme, už si nikdo nemusí přát, abych umřela!“ křičela jsem na ni víc, než bylo třeba, a bezděčně jsem se začala obouvat.